

MUUT SÄÄDÖKSET

EUROOPAN KOMISSIO

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1308/2013 94 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetun yhtenäisen asiakirjan sekä tuote-eritelmän julkaisutietojen julkaiseminen erään viinialan nimityksen osalta

(2021/C 58/18)

Tämä julkaiseminen antaa oikeuden vastustaa hakemusta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1308/2013 ⁽¹⁾ 98 artiklassa tarkoitetulla tavalla kahden kuukauden kuluessa tästä julkaisemisesta.

YHTENÄINEN ASIAKIRJA

”Willamette Valley”

PGI-US-02439

Hakemuksen jättöpäivä: 17.10.2018

1. Rekisteröitävä nimi / rekisteröitävät nimet

”Willamette Valley”

2. Maantieteellisen merkinnän tyyppi

SMM

3. Rypäletuotteiden luokat

1. Viini

5. Laatuohuviini

4. Viini(e)n kuvaus

Suojattu maantieteellinen merkintä ”Willamette Valley” on varattu hiilihapottomille viineille (punainen, rosee ja valkoinen) sekä laatuohuviinille.

Willamette Valley -viinien ominaisuudet ja niiden tunnistaminen perustuvat rypälelajikkeen tyyppiin. Willamette Valleyn laaksossa tuotetaan eniten punaviinejä, lähinnä Pinot noir -lajikkeesta, valkoviinejä, lähinnä Chardonnay, Pinot gris ja Riesling -lajikkeita, ja kuohuviinejä Pinot noir / Chardonnay -sekoituksista.

Willamette Valley -viinit ovat viileän ilmaston keskitäyteläisiä viinejä ja tavallisesti voimakkaan hapokkaita. Niissä on heleitä, tuoreiden kypsien hedelmien tanniineja ja mineraalisia tanniineja. Viineillä on seuraavat ominaisuudet:

Hiilihapottomat viinit

Punaviinit:

Willamette Valley -punaviinien väri vaihtelee kirkkaan ja kohtalaisen punaisesta granaatinpunaiseen, toisinaan syvän purppuranpunaisesta hyvin tummaan viljelyalueesta ja satovuodesta riippuen; näille viineille on ominaista pikemminkin tuoreiden kuin kypsennettyjen punaisten ja tummien hedelmien ja marjojen, kuten granaattiomenan, mansikan, vadelman ja kirsikan sekä karhunvatukan ja luumun aromit, jotka siirtyvät suoraan makuun; lisäksi niiden aromeihin kuuluu punaisia ja purppuraisia kukkaisia vivahteita, hummusmainen ja teenlehtiä muistuttava maanmaku, jodin ja raudan vivahteita, sassafrasina kaltaista leivontamausteisuutta sekä kolan ja mineraalien aromeja, ja ikääntyessä

(¹) EUVL L 347, 20.12.2013, s. 671.

monivivahteisempia kinkun, sienien, nahan ja yrttien mausteisia ominaisuuksia. Maku ja suutuntuma ovat monivivahteisia ja niissä on kerroksittain teenlehtien ja kirsikkatupakan hienosyisiä tanniineja sekä pyöreän samettinen keskimaku, mikä antaa elegantin rakenteen ja runsautta. Tuoksussa on havaittavissa sekä hedelmää että voimakkaan mausteista ruokaisuutta. Maun rakenteessa voi olla erilaisia tanniineja teenlehdistä puuhun, ja kirkas hapokkuus lisää suutuntumaa ja antaa hyvin säilyvää jämää makua lisäten samalla jännitettä, joka antaa ja suojaa ikääntymiskelpoisuutta.

Roseeviinit:

Willamette Valley -roseeviinien väri vaihtelee hyvin vaaleasta harmaasta ja vaaleanpunaisesta vaaleaan granaatinpunaiseen, ja kaikki sävyt ovat sointuvia ja kauniita. Aromit vaihtelevat valkoisista punaisiin kukkiin (jasmiinista ruusuun) ja tuoreisiin hedelmiin ja marjoihin veriappelsiinista metsämansikoihin ja vadelmiin, jotka voi aistia sekä nenässä että kitalaessa; maku voi olla myös suolainen ja mineraalinen, viini voi tuntua suussa pehmeältä ja jättää toisinaan jäännössokerisen tuntuman. Willamette Valley -roseeviinin eloisa hapokkuus tarjoaa mahdollisuuden muutaman vuoden pullossa kypsytämiseen.

Valkoviinit:

Willamette Valley -valkoviinit ovat tasaisen kirkkaita ja virkistävän hapokkaita, ja niiden väri vaihtelee platinaisesta vaalean sitruunankeltaiseen. Myöhään korjattujen tai tammitynnyrissä kypsytettyjen valkoviinien väri vaihtelee kermanvärisestä kultaiseen. Aromaattiset valkoviinit voivat olla yhtä kirkkaan hedelmäisiä kuin Pinot noir -lajikkeesta saatavat viinit, jopa hedelmäisempiä, ja niiden aromit vaihtelevat sitruhedelmistä luumarjoihin (persikka, päärynä jne.) ja kukkasiin vivahteisiin (valkoisia kukkia ja hedelmänkukkia). Kaikkien valkoviinien suutuntumassa on selkeää mineraalisuutta ja suolaisuutta (jotka ovat peräisin pH:sta, hapokkuudesta ja kevyen kirkkaasta hedelmäisyydestä), ja keskiössä ovat puhtaat tuoreiden hedelmien makuvivahteet, joita korostaa jälkimakua antava ja viinin pitkäikäisyyttä lupaava voimakas hapokkuus. Ikääntyessä viineihin tulee kuivakukkien ja sitrusmarmeladin sävyjä sekä hunajaisia piirteitä ja kehittyneitä mineraalisävyjä.

Yleiset analytyttiset ominaisuudet

Kokonaisalkoholipitoisuus enintään (til-%)	16 %
Todellinen alkoholipitoisuus vähintään (til-%)	7 %
Vähimmäishappopitoisuus	4 g/l viinihappoa pH = enint. 4
Haihtuvien happojen pitoisuus enintään (milliekvivalenttia/litra)	23,31 mEq/l (punaviinit) 19,98 mEq/l (valko- ja roseeviinit)
Kokonaisrikkidioksidipitoisuus enintään (mg/litra)	150 mg/l 40 mg/l sitoutumatonta rikkidioksidia

Laatukuohuviinit

Willamette Valley -laatukuohuviinejä tuotetaan valkoisina ja roseenvärisinä Pinot noir ja Chardonnay -lajikkeista ja toisinaan myös Pinot meunier -lajikkeesta. Niiden hienosta keskivahvaan vaihteleva vaahto on hienostunutta, ja kuplat muodostavat helmimäisiä rihmoja. Maussa on ilmeikkäitä, puhdaspiirteisiä ja hapokkaita, melkein kypsien luumarjojen ja uskaliaan sitruhedelmäisiä vivahteita. Valkoiset laatukuohuviinit ovat väriltään platinaisia ja erinomaisen kirkkaita, ja niissä yhdistyvät omenan tai päärynän aromit sekä limetin, luumarjojen ja mineraalisuuden sävyt. Roseekuohuviineissä esiin nousevat metsämansikan vivahteet, rohkea hapokkuus ja monikerroksiset kirkkaanpunaisen hedelmien maut (omena/luumu). Yli kymmenen vuoden pullokypsytyks on tavallista. Roseekuohuviinien väri vaihtelee kirkkaan kirsikanpunaisesta vaaleanpunaisiin vivahteisiin. Roseekuohuviinien aromit vaihtelevat ruusun terälehtien kukkaisista aromeista punakuorisiin omenoisiin ja kevyen luumuisiin ja mansikkaisiin aromeihin riippuen sekoituksesta ja rypäleen kypsytyksestä sadonkorjuuajana. Myöskään erityislaatuinen mausteisuus ei ole tavatonta. Tavanomaisiin aromien ja maun kuvauksiin voi sisältyä metsämansikkaa ja muita marjoja, veriappelsiinin/mandariinin sitruhedelmäisyyttä, omenaa/metsäomenaa ja kuivattujen yrttien ja inkiväärin kaltaista mausteisuutta. Rohkea hapokkuus lupaa yli kymmenen vuoden säilyvyyttä pullossa.

Chardonnay, Pinot noir ja Pinot meunier -lajikkeista tehdyn kuivan kuohuviinin aromit voivat vaihdella valkoisista kukista merenrannan osterinkuoreen ja edelleen omena- tai päärynään sekä valkean greipin sitruhedelmäisyyteen. Maku vaihtelee käytettyjen rypälelajikkeiden prosenttiosuuden ja viljelypaikan mukaan. Kukkaiset sävyt vaihtelevat hennon valkoisesta vaaleanpunaiseen, mausteisuus vaniljasta inkivääriin ja kuivattuihin yrtteihin. Hedelmäisyyteen voi sisältyä vihreä-, kelta- ja punakuorista omenaa, metsäomenaa, piirakkamarjoja ja Anjou-lajikkeen kaltaista päärynää, valkoisen greipin sitruhedelmäisyyttä, karambolaa ja mandariinia. Hapokkuus on kirkasta ja eloisaa, ja kypsien hedelmien vivahteikas jälkimaku voi olla kohtalaisen viiptyvä.

Yleiset analyttiset ominaisuudet	
Kokonaisalkoholipitoisuus enintään (til-%)	14 %
Todellinen alkoholipitoisuus vähintään (til-%)	7 %
Vähimmäishappopitoisuus	5 g/l viinihappoa pH = enint. 4
Haihtuvien happojen pitoisuus enintään (milliekvivalenttia/litra)	<=23,31 mEq/l
Kokonaisrikkidioksidipitoisuus enintään (mg/litra)	150 mg/l 30 mg/l sitoutumatonta rikkidioksidia

5. Viininvalmistusmenetelmät

a. Olennaiset viininvalmistusmenetelmät

ei esiinny

b. Enimmäistuotokset

Pinot noir ja muut punaiset lajikkeet: 7 850 kg/ha (45 hl/ha);

Chardonnay: 10 100 kg/ha (60 hl/ha);

Muut valkoiset lajikkeet: 12 330 kg/ha (70 hl/ha);

Laatukuohuviini: 15 700 kg/ha (90 hl/ha).

6. Rajattu maantieteellinen alue

Amerikkalainen viininviljelyalue Willamette Valley kuvataan Yhdysvaltojen Tax and Trade -viraston hyväksymissä ja siellä rekisteröidyissä säädöksissä erityisesti seuraavasti:

§ 9.90 Willamette Valley.

Rajat. Viininviljelyalue Willamette Valley sijaitsee Oregonin luoteisosassa, ja sitä rajaavat Columbiajoki pohjoisessa, Coast Range -vuoristo lännessä, Calapooya-vuoristo etelässä ja Kaskadi-vuoristo idässä. Alueen koko on noin 5200 neliömailia (3,3 miljoonaa eekkeriä).

Viininviljelyalueen täsmälliset rajat maamerkkien ja hyväksytyjen karttojen kiintopisteiden perusteella ovat seuraavat: Lähtöpisteestä Columbian/Multnomahin piirikunnan rajan ja Oregonin/Washingtonin osavaltion rajan risteyksestä;

8,5 mailia länteen Columbian/Multnomahin piirikunnan rajaa pitkin, kunnes linja risteää Washingtonin/Multnomahin piirikunnan rajan kanssa;

tästä pisteestä 5 mailia etelään Washingtonin piirikunnan rajaa pitkin, kunnes linja risteää tuhannen jalan korkeuskäyrän kanssa;

luoteeseen (15 mailia) tuhannen mailin korkeuskäyrää pitkin, kunnes linja risteää valtatie 47 kanssa viisi mailia "Tophillista" pohjoiseen;

tästä valtatieltä 47 länteen neljännesmaili tuhannen jalan korkeuskäyrälle, jatkuen etelään ja sitten lounaaseen tuhannen jalan korkeuskäyrää pitkin, kunnes linja kohtaa Siuslawin valtionmetsän (noin 43 mailia etelään ja 26 mailia länteen "Tophillista"), yhden mailin päässä pohjoiseen valtatiestä 22;

tästä 6,5 mailia etelään tuhannen jalan korkeuskäyrään saakka Lincolnin/Polkin piirikunnan rajalle;

jatkuen tuhannen jalan korkeuskäyrää pitkin (noin 23 mailia) itään, etelään ja sitten länteen kohtaan, jossa Polkin piirikunnan raja kohtaa Lincolnin/Bentonin piirikunnan rajan;

tästä pisteestä etelään Lincolnin/Bentonin piirikunnan rajaa pitkin 11 mailia, kunnes linja kohtaa Siuslawin valtionmetsän rajan;

tästä kuusi mailia itään Siuslawin valtionmetsän rajaa pitkin ja sitten kuusi mailia etelään Siuslawin valtionmetsän rajaa pitkin valtatielle 34 ja tuhannen jalan korkeuskäyrälle;

tästä etelään tuhannen jalan korkeuskäyrää pitkin, kunnes linja risteää länsi-itäsuuntaisen kaupunkirajan T17S/T18S kanssa (31 mailia lounaaseen ja yksi maili länteen valtatiestä 126);

4,5 mailia itään länsi-itäsuuntaista kaupunkirajaa T17S/T18S pitkin pohjoinen-eteläsuuntaiseen kaupunkirajaan R6W/R7W asti ja tätä rajaa pitkin 2,5 mailia tuhannen jalan korkeuskäyrään asti;

tästä koilliseen ja sitten kaakkoon noin 12 mailia tuhannen jalan korkeuskäyrää pitkin, kunnes linja risteää pohjois-eteläsuuntaisen kaupunkirajan R5W/R6W kanssa;

tästä pisteestä 0,25 mailia etelään pohjois-eteläsuuntaista kaupunkirajaa R5W/R6W pitkin, kunnes linja risteää tuhannen jalan korkeuskäyrän kanssa;

pääosin kaakkoon mutkittelevaa tuhannen jalan korkeuskäyrää pitkin, siirtyen Letz Creekin kartalle, pisteeseen, joka sijaitsee tuhannen jalan korkeuskäyrällä suoraan pohjoiseen Siuslaw River Road -tien ja Fire Road -tien risteyksestä;

suoraan etelään noin 0,55 mailia ylittäen Siuslawjoen sekä Siuslaw River Road -tien ja Fire Road -tien risteyksen aina tuhannen jalan korkeuskäyrälle saakka;

pääosin kaakkoon mutkittelevaa tuhannen jalan korkeuskäyrää pitkin, siirtyen Oregonin Roseburgin kartalle, kohtaan, jossa tuhannen jalan korkeuskäyrä kohtaa Lane/Douglas-piirikunnan rajan;

noin 3,8 mailia itään Lane/Douglas-piirikunnan rajaa pitkin kohtaan, jossa linja kohtaa tuhannen jalan korkeuskäyrän aivan Siuslawjoen South Forkin itäpuolella;

pääosin pohjoiseen, sitten koilliseen tuhannen jalan korkeuskäyrää pitkin kiertäen Spencer Butten ja sitten pääosin etelään Lane/Douglas-piirikunnan rajan kohtaan, joka on 0,5 mailia pohjoiseen valtatiestä 99;

1,25 mailia etelään Lane/Douglas-piirikunnan rajaan pitkin tuhannen jalan korkeuskäyrään saakka;

tuhannen jalan korkeuskäyrää pitkin kiertäen Little Riverin, Mosby Creekin, Sharps Creekin ja Lost Creekin laaksot kohtaan, jossa pohjois-eteläsuuntainen kaupunkiraja R1W/R1E kohtaa valtatie 58;

kuusi mailia pohjoiseen pohjois-eteläsuuntaista kaupunkirajaa R1W/R1E pitkin kohtaan, jossa linja kohtaa tuhannen jalan korkeuskäyrän Little Fall Creekin pohjoispuolella;

tästä tuhannen jalan korkeuskäyrää pitkin kiertäen Hills Creekin ja ylös McKenzie River Valleyn eteläistä rinnettä Ben and Kay Dorris -osavaltionpuistoon, alas pohjoisrinnettä, kiertäen Camp Creekin, Mohawk River -joen ja sen sivujoet sekä Calapooiajoen (kolme mailia kaakkoon Dollarin kaupungista) kohtaan, jossa Wiley Creek kohtaa pohjois-eteläsuuntaisen kaupunkirajan R1E/R1W noin yhden mailin päässä etelään länsi-itäsuuntaiselta kaupunkirajalta T14S/T13S;

7,5 mailia pohjoiseen pohjois-eteläsuuntaista kaupunkirajaa R1E/R1W pitkin länsi-itäsuuntaiselle kaupunkirajalle T12S/T13S Cedar Creekissä;

neljä mailia länteen länsi-itäsuuntaista kaupunkirajaa T12S/T13S pitkin tuhannen jalan korkeuskäyrään saakka;

tästä pääosin pohjoiseen tuhannen jalan korkeuskäyrää pitkin kiertäen Crabtree Creekin, Thomas Creekin, North Santiam River -joen (pisteeseen, jossa linja kohtaa Sevenmile Creekin) ja Little North Santiam River -joen kohtaan, jossa tuhannen jalan korkeuskäyrä kohtaa pohjois-eteläsuuntaisen kaupunkirajan R1E/R2E (noin yksi maili pohjoiseen valtatiestä 22);

14 mailia pohjoiseen pohjois-eteläsuuntaista kaupunkirajaa R1E/R2E pitkin (läpäisten pienen osan Silver Falls -osavaltionpuistoa) länsi-itäsuuntaiselle kaupunkirajalle T6S/T7S;

kuusi mailia itään länsi-itäsuuntaista kaupunkirajaa T6S/T7S pitkin pohjois-eteläsuuntaiselle kaupunkirajalle R2E/R3E;

kuusi mailia pohjoiseen pohjois-eteläsuuntaista kaupunkirajaa R2E/R3E pitkin länsi-itäsuuntaiselle kaupunkirajalle T5S/T6S;

8,5 mailia koilliseen kohtaan, jossa länsi-itäsuuntainen kaupunkiraja T4S/T5S risteää pohjois-eteläsuuntaisen kaupunkirajan R4E/R3E kanssa;

kuusi mailia itään länsi-itäsuuntaista kaupunkirajaa T4S/T5S pitkin pohjois-eteläsuuntaiselle kaupunkirajalle R4E/R5E;

kuusi mailia pohjoiseen pohjois-eteläsuuntaista kaupunkirajaa R4E/R5E pitkin länsi-itäsuuntaiselle kaupunkirajalle T3S/T4S;

kuusi mailia itään länsi-itäsuuntaista kaupunkirajaa T3S/T4S pitkin pohjois-eteläsuuntaiselle kaupunkirajalle R5E/R6E;

10,5 mailia pohjoiseen pohjois-eteläsuuntaista kaupunkirajaa R5E/R6E pitkin kohtaan, jossa linja kohtaa Mount Hoodin valtionmetsän rajan (noin kolme mailia valtatiestä 26 pohjoiseen);

neljä mailia länteen ja yksi maili pohjoiseen metsän rajaa pitkin tuhannen jalan korkeuskäyrään saakka (Bull Run River -joen pohjoispuolella);

tuhannen jalan korkeuskäyrää pitkin pohjoiseen Multnomahin piirikuntaan kohtaan, jossa linja kohtaa pohjois-eteläsuuntaisen kaupunkirajan R4E/R5E;

noin kolme mailia pohjoiseen Oregonin/Washingtonin osavaltion rajalle ja

ensin länteen ja sitten pohjoiseen, 34 mailia, Oregonin/Washingtonin osavaltion rajaa pitkin alkupisteeseen.

7. Pääasiallinen rypälelaji / pääasialliset rypälelajikkeet

Hiilihapottomiin Willamette Valley -viineihin ja Willamette Valley -laatukuohuviineihin käytetään seuraavia rypälelajikkeita: Pinot noir, Pinot gris, Chardonnay, Riesling, Pinot blanc, Syrah, Cabernet sauvignon, Gamay noir ja Pinot meunier.

Vähäisemmissä määrin käytetään myös muita lajikkeita: Arneis, Albarino, Auxerrois, Cabernet Franc, Chenin blanc, Dolcetto, Gewürztraminer, Grüner veltliner, Merlot, Müller-Thurgau, Sangiovese, Sauvignon blanc, Tempranillo, Viognier ja Zinfandel.

8. Yhteyden/yhteyksien kuvaus

Kuten aina, kun pyritään saavuttamaan hyvä maine, korkea laatu ei johdu yhdestä yksittäisestä asiasta vaan on monen eri tekijän summa. Viinin laadun kannalta todennäköisesti tärkeimpiä ovat Willamette Valleyn sijaintiin yhdistyvät luontoon liittyvät tekijät, koska ilmasto, geologia, maantiede ja vuosikerta vaikuttavat merkittävästi viinin lopulliseen laatuun. Ansionsa on kuitenkin myös ihmisillä, jotka ovat tehneet rypäleiden viljelystä, viinivalmistuksesta ja kaupan pitämisen prosesseista järjestelmällisiä ja yhtenäisiä. Tämä puolestaan on kasvattanut kuluttajien luottamusta, parantanut valvontaa ja luonut alueen viineille niiden erityisen maineen.

Maaperä ja geologia: Alueelle luonteenomaiset korkealaatuiset viinit tuotetaan Willamette Valleyn laaksossa edellä mainituista viileän ilmaston rypäleistä. Rypäleitä viljellään lähes yksinomaan rinteiden vulkaanisella tai sedimenttisellä maaperällä, jota tektoninen toiminta on nostanut laaksojen pohjalta, 61–305 metrin (200–1000 jalan) korkeudessa merenpinnasta. Joillakin rinteillä päällimmäinen kerros on lössiä (tuulen kasaamaa silttiä). Rinteiden maaperä mahdollistaa riittävän juurisyvyyden ja veden pidättämisen sekä tarjoaa viiniköynnökselle ravinteita olematta liian runsasravinteista (ravinteiden runsaus lisäisi pikemminkin lehvästön kasvua kuin tarpeellista hedelmien muodostumista). Lisäksi maaperän läpäisykyky on hyvä, koska maaperä on irtonaista. Rinteillä kylmä ilma myös valuu alaspäin. Hallan ja tautien (esim. viiniköynnöksen härmä) vaara on alueella vähäinen. Rinteillä on kolmentyyppistä maaperää (vulkaanista, sedimenttistä ja jäätikkösiltistä muodostuvaa lössiä). Maaperästä välittyy viiniköynnökseen ainutlaatuisia ja ennustettavia aromeja, makuja, mineraalisuutta ja kasvuominaisuuksia, jotka siirtyvät viiniin. Kun esimerkiksi Pinot noir -lajiketta viljellään vulkaanisessa maaperässä, tuloksena on kirkas, raikkaan punainen hedelmäinen aromi ja maku (vadelmasta Bing-kirsikkaan ja kiiltotuomeen). Viineissä on kohtalainen, hieno ja notkea tanniinien rakenne ja keskivahva väri. Sedimenttinen maaperä tuottaa tummempia, tummien ja punaisten hedelmien ja marjojen värejä, aromeja ja makuja (kiiltotuomesta karhunvadelmaan ja mustaherukkaan tai mustikkaan), joiden lisäksi esiintyy vivahteita sienistä, leivontamausteista, kahvista ja tummasta hillosta, ja tanniinit vaihtelevat kohtuullisesta voimakkaisiin. Lössimaaperä tuottaa kirkkaampia värejä (mansikasta vadelmaan ja hapankirsikkaan) ja kevyemmän rakenteen, viinien tanniinipitoisuus on alhainen ja viinit ovat raikkaita. Kaikkien viinien hapokkuus vaihtelee kohtalaisesta korkeaan, ja kaikki soveltuvat ikäännyttämiseen.

Maantiede: Willamette Valley -viineille ja erityisesti Pinot noir -lajikkeelle ominaisiin aistinvaraisiin ominaisuuksiin kuuluvat kirkkaus ja tuoreiden hedelmien ja marjojen vivahteet sekä suojaisten viileän ilmaston synnyttämä hapokkuus; maaperään, korkeustasoon ja maantieteeseen liittyvät punaisten ja tummien hedelmien ja marjojen piirteet sekä rakenteen vaihtelevat fenoli- tai tanniinitasot sekä runsas kirjo tyyliin liittyviä piirteitä sen myötä, että viinivalmistajien näkemys Pinot noir -lajikkeen luonteesta on kehittynyt.

Ilmasto on viileä Tyynen valtameren suurten vesimassojen ansiosta, ja lämpötila vaihtelee vuorokauden aikana lämpimistä päivistä hyvin viileisiin öihin. Valtamereltä rannikolle puhaltava tuuli viilentää Willamette Valleyn laaksoa jopa 30–40 fahrenheitastetta (16,5–22 celsiusastetta) yöksi. Tämä vaikuttaa kasvien soluhengitykseen, viilentää kasveja ja säilyttää Willamette Valley -viineille ominaisen hapokkuuden.

Rinteiden kohoaminen aina 244 metriin (800 jalkaan) tarjoaa myös eri rypälelajikkeiden edellyttämiä erilaisia kypsymisolosuhteita ja ilmastomuutokseen sopeutumisen vaatimaa monipuolisuutta. Alemmilla rinteillä on lämpimämpää, mikä tuottaa viineihin kypsempiä ja pehmeämpiä ominaisuuksia, ja korkeimmilla rinteillä viileämpää,

minkä ansiosta viinit ovat heleämmän raikkaan hedelmäisiä ja hapokkaampia. Kasvupaikan ominaisuudet tekevät viinistä entistä hienostuneempaa. Rinteet ovat aurinkoisia etelä-, itä- tai länsirinteitä, mikä oli todellinen etu viininviljelyn varhaisissa vaiheissa tällä viileällä alueella, kun viinitarhoille haettiin täydellisiä eteläsuuntaisia kypsyntäolosuhteita.

Vaikka sijainti rinteellä on tärkeä kypsymisen, veden, maun ja hapokkuuden kannalta, ratkaiseva tekijä Willamette Valley -viineille on laakson maljomainen muoto, jonka ansiosta suojaosan laakson ilmasto-olot pysyvät yleisesti viileinä. Suojaa antavat idässä Kaskadivuoret ja lännessä Coast Range -vuoristo. Ne estävät sekä kuuman ja kuivan mannerilmaston että viileän ja kostean ilman aiheuttamat haitat kasvukaudella. Rypäleet pääsevät täyteen kypsynteen tämän suojaosan alueen aidosti viileässä ilmastossa säilyttäen samalla viileiden kasvu- ja kypsyntäkausien aikaansaaman hapokkuutensa. Laadukkaat, hienostuneet, voimakkaat ja rakenteellisesti ehyet Willamette Valley -viinit tarvitsevat tätä hapokkuutta ollakseen erinomaisia ruokaviinejä. Viinit on tarkoitettu nauttimaan, kun ne ovat vielä nuoria tai melko nuoria, mutta niillä on myös potentiaalia pitkään ikäännyttämiseen.

Yleiset maantieteelliset vaikutukset hiilihapottomiin viineihin ja laatuohuviineihin: Willamette Valley sijaitsee molemmin puolin 45. pohjoista leveysastetta. Tällä leveysasteella korkeuserot vaikuttavat huomattavasti alueen kasvillisuuteen ja elämistööseen. Vain 60 metrin korkeusero viinitarhassa voi viivästyttää kypsymistä jopa 10–14 päivää. Viiniköynnös kukkii keskimäärin kesäkuun kolmannella viikolla (kesäpäivänseisäys), ja usein kukinta tapahtuu vasta heinäkuussa (neljä viikkoa päivänseisäyksen jälkeen). Leveysaste ja kylmän Tyynen valtameren läheisyys aiheuttavat sään vaihtelua niin kasvukaudella kuin myös sadonkorjuuajana. Itse asiassa Willamette Valleyn sään vaihtelu on ainutlaatuista verrattuna kaikkiin muihin Yhdysvaltojen länsirannikon viininviljelyalueisiin. Lisäksi valoisan vuorokaudenajan pituus ja päivittäin tapahtuvat muutokset ovat riittäviä saamaan aikaan kesävihannissa kasveissa, myös viiniköynnöksessä, valojakson aiheuttaman fysiologisen reaktion. Lämpökertymä ja valojakso Willamette Valley -laaksossa merkitsevät, että alueita, joilla kypsyminen on tasaista, on vähän. Esimerkiksi vain harvat viininviljelmät menestyvät yli 240 metrissä tai paikassa, jossa keskimääräinen vuotuisen sademäärä on yli 1 300 mm, tai jos viljelmien ilmansuuntana on pohjoinen. Lisäksi viininviljelmät, jotka tuottavat menestyksekkäästi ja tasalaatuisesti laadukkaita viinejä, sijaitsevat rinteillä, jolloin auringonvalo pääsee viiniköynnöksen lehdille ja lämmittää maaperää keväällä. Cabernet sauvignon -lajikkeen kaltaiset lämpimän ilmaston rypäleet eivät kypsy tasaisesti tällä viinialueella. Alue onkin yksi hyvin harvoista viileän ilmaston viininviljelyalueista, joilla tarhat on alun perinkin istutettu rinteille eikä laakson viileämmälle pohjalle.

Ihmiseen liittyvät tekijät ja tyyliin liittyvät vaihtoehdot: Willamette Valley sijaitsee pohjoisimmalla alueella, jolla Pinot noir, Pinot meunier ja Chardonnay -lajikkeiden kaltaiset, hiilihapottomien viinien tai laatuohuviinien valmistuksessa tärkeät kylmän ilmaston lajikkeet voivat täysin kypsyä. Tämä erityinen sijainti tuottaa hiilihapottomiin viineihin ja laatuohuviineihin jännittäviä ja ainutlaatuisia ominaisuuksia, minkä myötä viininvalmistajille tarjoutuu keskeisiä vaihtoehtoja muokata viinien tyyliä. Koska kukinta ajoittuu keskimäärin kesäpäiväntasauksen aikaan, laatuohuviineissä käytettävät lajikkeet kypsyvät tavallisesti syyskuun puolivälistä syyskuun loppuun ja hiilihapottomiin viineihin käytettävät lajikkeet syyskuun lopusta lokakuun puoliväliin. Sijainti rinteellä mahdollistaa lämpimän ilman inversion aikaisin illalla, joten viiniköynnös voi hengittää ennen yön ja varhaisen aamun viileitä kesälämpötiloja. Sen lisäksi, että viininviljelmien välillä on yleisemmän tason eroja sijainnissa, sijainti rinteillä antaa viljelijöille mahdollisuuden korjata satoa eri ilmansuuntaan ja eri korkeuksissa sijaitsevilta lohkoilta erilaisten hedelmäisten vivahteiden korostamiseksi ja kunkin ainutlaatuisen kasvukauden ominaisuuksiin sopeutumiseksi.

Näin pohjoisella alueella makuun voivat vaikuttaa pienetkin viininviljelmällä tehtyt muutokset. Muutokset voivat koskea kloonausta, perusrunkoa, rivivälejä, lohkojen sijaintia ilmansuunnan ja korkeuden mukaan sekä jopa viljelijän omaa toimintaa. Viininviljelmän vierekkäiset lohkot voivat erota toisistaan niin paljon, että ne tuottavat tyyliään erilaisia laatuohuviinejä ja hiilihapottomia viinejä.

Laatuohuviiniin käytettävät rypäleet saavat Willamette Valleyn kypsyessään monivivahteisia kypsien hedelmien makuja menettämättä luontaista hapokkuuttaan. Rypäleet voidaan korjata parhaassa kypsyntäasteessa siirryttäessä yhä korkeammalle. Kun viiniköynnöksiä viljellään rypäleiden yhtenäisen kypsymisen ääriarajoilla, syntyy monivivahteisia ja herkullisia hedelmäisiä makuja. Kuohuviiniä on valmistettu Pinot noir- ja Chardonnay-lajikkeista Willamette Valleyn 1980-luvun alusta alkaen. Nykyisin yli sata tuottajaa tuottaa perinteisellä menetelmällä valmistettua kuohuviiniä. Sekä tuottajien määrä että tuotetun viinin määrä kasvavat.

Syyskuun puolivälissä korjattujen rypäleiden kypsän hedelmäinen maku, korkea luontainen hapokkuus ja matala alkoholipitoisuus tuottavat monivivahteisia, laadukkaita ja pitkään kypsyviä kuohuviinejä ja hiilihapottomia viinejä. Koska Willamette Valley sijaitsee hyvin pohjoisella leveyspiirillä ja lähellä kylmää valtamerä, viljelmät sijaitsevat rinteillä sateen katvealueella, valojakso on dynaaminen eikä alueella voi kypsyntää menestyksekkäästi lämpimän ilmaston rypälelajikkeita, alueen viinit edustavat ainutlaatuista uutta pohjoisamerikkalaista viinityyliä.

Tiivistetysti voidaan todeta, että vaikka maantieteellisen merkinnän ensisijaisena perusteena ovat luontoon liittyvät tekijät, jotka tekevät alueesta ainutlaatuisen ja poikkeuksellisen, toisena Willamette Valleyn laaksoon liittyvänä perusteena näiden fyysisten ominaisuuksien lisäksi on erottuminen muista maantieteellisistä merkinnöistä ihmiseen liittyvien tekijöiden vuoksi. Näitä tekijöitä ovat poikkeuksellinen fokuointi, yhteistyö, tekninen täsmällisyys ja tutkimus sekä toiminnan järjestäminen, jotka ovat herättäneet maailmanlaajuisia mielenkiintoa ja auttaneet luomaan suhteita. Koko toimialan yhteistyöstä esimerkkeinä ovat vuonna 1984 pidetty ensimmäinen ”International Cool Climate Symposium” sekä 34 vuoden ajan järjestetty arvostettu ”International Pinot Noir Celebration”, johon ovat tervetulleita kaikki Pinot noir -lajikkeen kasvattajat kaikkialta maailmasta. Vahva yhteistyö ja tasaisen korkealaatuiset tuotteet ovat saaneet suosiota ja edistävätkin osaltaan alueen yleistä mainetta.

Pinot noir -lajikkeen ohella muutkin lajikkeet menestyvät alueella samoista syistä, mutta Pinot noir on tärkein syy alueen maineeseen. Willamette Valley -viinit tunnetaan lehdistössä, tiedeyhteisössä, vertaisryhmissä ja kuluttajien parissa sekä hiilihapottomissa viineissä että kuohuviineissä käytettävän Pinot noir -lajikkeen ansiosta. Tunnustusta on saatu laajasti ja kansainvälisesti: esimerkiksi kaksi vuotta sitten Decanter ylisti Willamette Valley -viiniä (World Wine Awards Platinum Best of Show wine); Robert Parker Jr on todennut, että Oregon hyödyntää viimeinkin valtavaa potentiaaliaan; New York Timesin Isaac Asimov on sanonut, että juuri Willamette Valleynsaavutetaan herkeämättä Pinot noir -lajikkeen ideaalinen hienostuneisuus ja ylvyys.

9. Lisäedellytykset

Käytännössä kaikki Willamette Valley -viinit nimetään lajikkeen mukaan, ja niiden tuotannossa kyseistä lajiketta on käytettävä 90-prosenttisesti Oregonin osavaltion lakien ja asetusten mukaisesti (OAR 845 OLCC Regulations).

Viinin alkuperän on ilmoitettava täsmällisesti, ja American Viticultural Areas (AVAs) -merkintä edellyttää, että 95 prosenttia pullotetusta viinistä on kyseiseltä AVA-alueelta.

Kaikki Willamette Valley -viinit on viiniytettävä ja valmistettava pullotettavaksi Oregonissa. Vaatimuksella turvataan laatu ja rypäleiden alkuperä, ja perusteena on, että näiden herkkien viinien käsittelyn on oltava huolellista ja että on tärkeää helpottaa yhteistoimintaa viinin valmistuksessa siellä, missä rypäleet on viljelty. Jos viinin etiketissä on alkuperämerkintä ”Willamette Valley AVA”, se on liittovaltion merkintäsäännöstön [Code Federal Regulation, Title 27 CFR 4.25(e)(3)(iv)] mukaisesti valmistettu kokonaan Oregonissa. Yhdysvaltojen Alcohol and Tobacco Tax and Trade Bureau -virasto (TTB) on määritellyt ”täysin valmiin” säädöksissään siten, että viini on valmis pullotettavaksi sellaista kellarikäsittelyä ja sekoittamista lukuun ottamatta, joka ei muuta luokkaa ja tyyppiä.

Linkki tuote-eritelämään

https://assets.simpleviewinc.com/simpleview/image/upload/v1/clients/willametteor/2020_02_GUIDELINES_FOR_PROTECTED_GEOGRAPHICAL_INDICATION_Willamette_Valley_091718_add_092519_100819_030520_7d32ebb7-96f1-4049-b608-d3838347b797.pdf
